

[Formanden.]

I Skrivelse af Gaars Dato meddeler Ministeren for Sundhedsvæsen, at han ønsker her i Tinget at fremsætte:

Forslag til Lov om Gifte og andre for Sundheden farlige Stoffer.

Ministeren for Sundhedsvæsen har Ordet, for at han kan fremsætte det anmeldte Lovforslag.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte for det høje Ting, *Forslag til Lov om Gifte og andre for Sundheden farlige Stoffer*, er Resultatet af en Kommissionsbetænkning. Kommissionen blev nedsat i 1916, men optog først Arbejdet i 1922 og afsluttede det i 1925. Kommissionens Formand var den Mand, der fungerer som Landets Giftekspert, om jeg saa maa sige, Professor Bock. Desuden sad i Kommissionen som Repræsentant for Justitsministeriet den nuværende Departementschef Svendsen, som Repræsentant for Landbrugsministeriet Professor C. O. Jensen, og endvidere var der Repræsentanter for Apotekerstanden, for Handel og for Industri.

Vi har her i Landet en stærkt forældet Giftlovgivning, den er næsten 100 Aar gammel, og i sin oprindelige Form omfattede den kun 7 Giftstoffer. Denne Lovgivning passer selvsagt slet ikke paa de nuværende Forhold, idet der indenfor Landbrug og Havebrug anvendes en stor Række siden da opfundne tekniske Midler, der tillige er stærkt giftige. Man har i en Række af Aar maattet hjælpe sig med administrative Foranstaltninger, men Lovforslaget tilsigter nu en længe tiltrængt Kodificering af disse Foranstaltninger samt en videre Udbygning af Lovgivningen passende til Nutidens Forhold.

Ved Udarbejdelsen har to Hensyn gjort sig gældende. Det ene er det, at der lægges de mindst mulige Hindringer i Vejen for Adgangen til Anskaffelse af de for Industri og Landbrug nødvendige Stoffer, som tillige er Giftstoffer, og det andet, at der træffes de bedst mulige Foranstaltninger til at hindre Ulykkestilfælde ved Forgiftning med disse Stoffer. Man vil forstaa, at disse to Hensyn i ikke ringe Grad strider mod hinanden, men jeg tror, at man ved et nærmere Studium af Lovforslaget vil finde, at Vanskelighederne hermed saa vidt muligt er overvundet.

En Lovgivning, der gaar ud paa at hindre Forbrydelser eller Selvmord ved Gift, har man ikke tilsigtet at faa gennemført.

Den snedige Forbryder vil altid til Trods for enhver Lovgivning kunne skaffe sig den Gift, han har Brug for, og i det hele og store tør man sige, at der indenfor Landets Befolkning er ringe Tilbøjelighed til at anvende Gift i forbryderisk Øjemed. Om Selvmord gælder det, at den, der ønsker at berøve sig Livet, har mange og nemme Veje at gaa uden at anvende Gift. Han kan springe ud af Vinduet, han har næsten altid i sin Lejlighed en Gashane, han kan aabne, saaledes at en Lovgivning, der udtrykkelig tog Sigte paa at hindre Selvmord ved Gift, ikke vilde nytte meget. Desuden er der i vor Apotekerlovgivning i ikke ringe Grad taget Hensyn hertil.

Hvad selve Systemet angaar, kan jeg bedst gøre Rede for det ved at give en Oversigt over Paragrafferne. I § 1 anføres, hvad der henregnes til Gifte. Man har her ikke givet en teoretisk Definition, men man har i Lovforslaget opført to særlige Lister, der angiver de vigtigste af de Giftstoffer, det drejer sig om. Der er en Liste I, der drejer sig om de Gifte, der virker stærkt forgiftende i smaa Mængder, og der er en Liste II, omfattende Gifte, hvoraf der skal anvendes større Mængder. Begge Lister deles igen i en A og B Liste. A omfatter de Stoffer, der kun har Interesse for Lægevidenskaben og Videnskaben i det hele, medens B omfatter de Stoffer, der har Interesse for Industri, Haandværk og Landbrug. I § 2 anføres, hvem der er berettiget til at fremstille Gifte. Denne Paragraf vil uden videre kunne forstaaes. I § 3 nævnes, hvem der maa indføre Gifte fra Udlandet. Det er muligt, at denne Paragraf, saafremt den nye Næringslov bliver vedtaget, maa ændres paa enkelte Punkter, hvilket imidlertid ikke vil volde Vanskelighed. I § 4 anføres, hvem der i Mellemandelen maa sælge Gifte, og til hvem de maa sælge.

§§ 5 og 6 er noget nær de vigtigste Paragraffer, idet de omfatter Detailhandelen med Gift, Giftsalg i smaa Partier til selve Forbrugerne. I § 5 bestemmes, hvem der maa sælge de Gifte, der anvendes i Landbrug og Havebrug til Bekæmpelse af Plantesygdomme og Insekter. Det vigtigste her er, at alle Købmænd og Forbrugsforeninger kun maa sælge saadanne Gifte i originale Pakninger, der er tydeligt mærkede med Ordet „Gift“. I § 6 findes anført, hvem der maa sælge og udveje i løs Vægt teknisk anvendte Gifte. Det vigtigste i denne Paragraf er, at der forlanges et vist kemisk Kendskab af den, der sælger disse Gifte. Det er et rimeligt Krav, at i Detailhandelen maa den, der sælger en giftig Vare til For-